

กิตติไต้ติ

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๒๗๙. เรื่อง “เป็นโยมสวดมนต์เสียงดังเท่าพระได้หรือไม่”

หลวงพ่ : คำถามเลยนะ แหม! ถามมาได้

ถาม : ๑. เวลาทำวัตรสวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ หากโยมออกเสียงดังเท่ากับเสียงพระได้หรือไม่ จะทำให้พระท่านอาบัติหรือไม่

๒. พระอรหันต์ยังมีความง่วงอยู่หรือไม่ หรือท่านตัดความง่วงได้เด็ดขาดแล้ว ไม่มีความง่วงอีกแล้ว

กราบขอพระคุณ

หลวงพ่ : แล้วยังพูดด้วยนะ

ถาม : กราบขอภัยในการพิมพ์คำถามจากมือถือ อาจจะไม่เหมือนตัวพิมพ์จากคอมพิวเตอร์

ตอบ : ใ้ไฮ! สุดยอดเลย

“๑. ทำวัตรสวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ หากโยมออกเสียงดังเท่าพระได้หรือไม่”

ได้ ได้ด้วย ดังกว่าก็ได้ เบากว่าก็ได้ ได้ทั้งนั้นนะ สวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ ถ้าไม่สวดมนต์ร่วมกับพระสงฆ์ เราสวดมนต์ด้วยส่วนตัวของเรา เราสวดในใจก็ได้ สวดออกเสียงก็ได้ ถ้าง่วงนอน ตะโกนเอาก็ได้

การสวดมนต์ก็คือการสวดมนต์ การสวดมนต์เป็นการเจริญพุทธมนต์ เป็นการเจริญ
พุทธพจน์ เป็นการสรรเสริญพุทธคุณ คุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สรรเสริญ การ
สรรเสริญคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำสวดมนต์ สวดมนต์มันได้บุญอยู่แล้ว
คำว่า “ได้บุญอยู่แล้ว” เวลาสวดร่วมกับพระ จะเสียงดังเท่าพระหรือไม่ เสียงดังกว่าพระหรือไม่
มันพูดถึงเรื่องความผิดของพระ พระเป็นอาบัติหรือไม่

ไม่เป็นทั้งสิ้น เว้นไว้แต่มันเป็นมารยาท เราไปงานใด ถ้างานใด ถ้าเป็นงานทางราชการ
งานราชพิธี งานราชพิธีไม่ได้เข้าด้วย ไม่มีบัตรไม่ได้นั่ง งานราชพิธีไม่มีสิทธิหรือยก งานราชพิธี
ของเขามันก็ดูที่กาลเทศะ กาลเทศะว่างงานนั้นเขางานเพื่ออะไร

ถ้างานนั้นเป็นงานร่วมสามัคคี ตะโกนได้เลย เขาชอบให้มีความสามัคคี ความเป็นน้ำ
หนึ่งใจเดียวกัน แต่ถ้าเป็นงานราชพิธี งานต่างๆ เขาก็ต้องการความศักดิ์สิทธิ์ งานในพื้นที่ มัน
เป็นกาลเทศ เราเข้าใจได้ แต่ถ้ามันเป็นลูกทุ่งอย่างพวกเรานี้ได้เลย ตะโกนได้เลย บ้านนอก
อย่างพวกเรานั้นไม่มีใครสวดอยู่แล้ว ตะโกนได้เลย

แต่ตะโกนเสียงดังเสียงเบาขนาดไหนมันก็เป็นเจตนาของเรา เป็นคุณงามความดีของเรา
แต่ถ้าเป็นคุณงามความดีจริงๆ นะ ในประวัติหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ชอบท่านไปอยู่ที่อำเภอที่จังหวัด
เพชรบูรณ์ ท่านก็สวดมนต์ธรรมดา นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
ท่านบอกว่าท่านสวดมนต์ธรรมดา ท่านเล่าให้หลวงตาฟัง เพราะหลวงตาตอนที่ท่านเก็บ ท่าน
แสวงหาข้อมูลจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น

ตอนที่ท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น ท่านจะไปหาข้อมูลจากหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว
หาจากประวัติครูบาอาจารย์ ท่านบอกว่า ช่วงที่ว่าท่านไม่ได้อยู่กับหลวงปู่มั่น ใต้ตอนนั้นท่าน
ต้องการคนที่อยู่กับหลวงปู่มั่น ท่านไปหาข้อมูล ไปสืบเสาะเอาประวัติพวกนี้ แล้วมันเข้าไปแล้ว
มันได้ไปเห็นจิตนิสัย ไปคลุกคลีกันใจ ผู้ที่จิตใจที่เป็นธรรม จิตใจที่กว้างขวาง เห็นว่าการกระทำ
ของหลวงตามันจะเป็นประโยชน์กับวงการกรรมฐาน เขาจะให้ข้อมูล เขาจะส่งเสริม

ใ้พวกที่ใจคับแคบนะ “ไม่ได้ ความรู้ของฉัน ฉันต้องเก็บไว้เป็นเอกเทศ” อย่างนี้มันก็มี
นะ ท่านเล่าให้ฟังหมดนะ

แปลก เราไปอยู่กับท่าน เราแสวงหาความรู้ เราพยายามแบบว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ ท่านพูดให้ฟัง ท่านเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง แล้วตอนนั้นมันก็กลับมาตรงนี้ กลับมาที่ว่าหลวงปู่ชอบ เวลาท่านอยู่เพชรบูรณ์ ท่านก็สวดมนต์ของท่านนี่แหละ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อย่างนี้ แล้วถึงเวลาแล้ว ธรรมดาพระก็ต้องย้ายที่ คือวิวอกไปเรื่อยๆ เทวดาเข้ามาในนิมิตเลย นิมนต์ให้อยู่ บอกว่า เวลาท่านสวดมนต์

นี่ไง จะเข้าสวดมนต์ตรงนี้แหละ บอกเวลาท่านสวดมนต์ อู้ฮู! มันมีความสุข มันกังวานไปทั่ว เทวดามีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข อยากอาราธนา นิมนต์ให้อยู่ที่นั่นนานๆ เพราะหลวงปู่ชอบอยู่ที่นั่นแล้วพวกเทวดา อินทร์ พรหมเขามีความสุขมาก พวกเทวดา รุกขเทวดาพื้นที่เขามีความสุข เขาชุ่มชื้น เขาขออาราธนาไม่ให้ไป ให้อยู่ที่นั่น

แต่ท่านก็บอกว่า มันก็เป็นนิสัยของกรรมฐานเนาะ เพราะกรรมฐานแสวงหาที่วิวอก ไปวิวอกอยู่ที่ไหนชั่วคราวก็เปลี่ยนที่ไปเรื่อยๆ

ท่านบอกว่าท่านสวดมนต์นี่ไง นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต ท่านพูดให้หลวงตาฟัง ท่านบอกว่า เราก็ไม่ได้ตะโกนนะ เราก็ไม่ได้สวดเสียงดังนะ เพราะอะไร เพราะพระกรรมฐาน พระปฏิบัติ เขาสงวนความสงบความวิเวก แล้วสงบวิเวก ตัวเองก็รู้อยู่แล้ว ก็เหมือนกับเราบ่นนี้แหละ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต แต่เทวดา อินทร์ พรหมบอก โอ้โฮ! เสียงมันกังวาน มันกังวานไปทั่ว มันชุ่มชื้น มันอบอุ่น

เราจะบอกว่า คนที่มีคุณธรรมเขาจะสวดเสียงเบาๆ มันก็มีคุณประโยชน์ มันก็ระบือลือลั่นไปในวัฏฏะ คนที่มีคุณธรรม

ไม่ต้องมาบอกว่า เวลาทำวัตรสวดมนต์กับพระสงฆ์ออกเสียงดังเท่าพระได้หรือไม่ พระจะเป็นอาบัติหรือไม่

แหม! กังวลไปเหลือเกินนะ กังวลว่าคนอื่นเขาจะเป็นอาบัตินะ ใจเราตะโกนเสียงดังๆ ก็ได้ มันอยู่ที่กาลเทศะ นี่หนึ่ง เราจะบอกว่าเป็นอย่างนั้นๆ...ไม่ใช่หรอก ถ้าเป็นอาบัติ ไม่มีอาบัติ

แต่ถ้าพระเจ้าทำเป็นราชพิธี เขาทำคุณงามความดีของเขา แล้วเราไปตะโกนบ่าบอคอ แดกอยู่ทีกลางวงสวดมนต์ เราก็เป็นคนบ้า แต่ถ้าเราทำเพื่อประโยชน์ เพื่อคุณงามความดี เป็นคุณงามความดีทั้งนั้นนะ มันอยู่ที่มารยาท

เราจะบอกว่า ใ้เรื่องนี้แค่เรื่องมารยาทก็ต้องถามมาเนาะ เออ! แปลก เราก็ดูที่มันสมควรหรือไม่สมควรละ

แต่ถ้าจิตใจเราดีงาม เวลาคนเรา เวลาที่มาถามปัญหา สิ่งที่ถูกศีลส่วนกุศลที่ดีที่สุด เวลาภาวนาแล้ว สวดมนต์ เราอุทิศส่วนกุศล เวลาอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา เวลาภาวนาขึ้นมา ออกจากภาวนานั้นนะ จิตที่มันดีที่สุด นั้นนะจิตที่มันสงบพร้อมเย็น ถ้าเรามีความสุขแล้วขอให้สรรพสัตว์ในโลกนี้มีความสุขเหมือนจิตดวงนี้ มีความสุขเหมือนที่เราได้สัมผัสนี้ เวลาทุกข์ยาก ทุกข์ยากมันก็รู้ของมัน เวลามันสุข มันมีความสุขสงบ ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้รับรสชาติอย่างนี้ แผลส่วนกุศลอย่างนี้ออกไป มันจะได้บุญกุศลไป ของนี้ของพื้นๆ ของชาวพุทธ แต่เขาก็ถามมา

“๒. พระอรหันต์ยังมีความง่วงอยู่หรือไม่ หรือท่านตัดความง่วงได้เด็ดขาดแล้ว ไม่มี ความง่วงอีก”

เดี๋ยวเราต้องไปถามพระอรหันต์ก่อน เราก็ไม่รู้ ถามว่าพระอรหันต์มีความง่วงหรือไม่ แล้วใครจะตอบละ

ใ้ความง่วงหรือไม่ง่วงนะ นี้อยู่ในพระไตรปิฎกมีเยอะมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ “สารีบุตร เธอแสดงธรรมเถิด เราจะพักผ่อน” สารีบุตรๆ ท่านให้พระสารีบุตรเทศนาว่าการแทนท่านมากมาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจะพักผ่อนก็คือท่านนอนไป “เราจะพักผ่อน” พุทธกิจ ๕ ทำงานทั้งวันทั้งคืนๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังขอเวลาพักผ่อน

“พระอรหันต์ท่านยังมีความง่วงอยู่หรือไม่”

เราจะบอกว่า พระอรหันต์ตัดกิเลสแล้วหมดสิ้น ถ้าสิ้นกิเลสแล้วนะ เหนือทุกๆ อย่าง ความง่วงเหงาหาวนอนต่างๆ มันเป็นเรื่องกิเลส มันเป็นเรื่องของธาตุขันธ์ มันเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ เป็นเรื่องปกติของคน

รถติดเครื่องทั้งวันเลย แล้วขับมาทั้งวันเลย ไม่ต้องจอด ดูซิ รถมันจะอยู่ได้ไหม บ้านเรือนของคนมีชีวิต บ้านเรือนของคนเขายังต้องซ่อมแซมทาสี ซ่อมแซมตลอดเวลา แล้วร่างกายของมนุษย์ เราบอก โอ้ย! มันจะเป็นอย่างนั้น

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาท่านพูดบ่อย เขาบอกพระอรหันต์ไม่นอน รัตตัญญู ราตรีเดียวใจ ผู้ที่มีราตรีเดียวไม่เคยนอนเลย อย่างนั้นก็ต่อเอาไม้ค้ำลูกตาไว้เลย ใครอยากเป็นพระอรหันต์ก็ปั้นรูปปั้นไว้รูปหนึ่ง นี่พระอรหันต์ เพราะไม่เคยนอนเลย

เวลาในธรรม เวลาปฏิบัติธรรมไปแล้ว ให้อุ้งพริกขี้หนุ ให้อุ้งพริกขี้หนุนี้ละ มันจะตั้งกติกาศั้นมา ทำอย่างนี้ๆ แล้วเป็นพระอรหันต์ แล้วมันก็ทำแบบนั้นนะ แล้วเป็นอะไรละ เออ! แต่มันไม่บอกว่าฆ่ากิเลสอย่างไร มันไม่บอกเลยว่าจิตพระอรหันต์ที่ว่าเหนือโลก เหนือโลกตรงไหน เหนือโลก เหนือโลกอย่างไร ทำอย่างไรถึงสิ้นกิเลส

ถ้าสิ้นกิเลสไปแล้วนะ ใ้อ้วงเหงาหาวนอนมันเป็นเรื่องของร่างกาย เวลาหลวงตาท่านพูดใจ เวลาท่านบอกว่า ขันธ์ ๕ ทำงาน ขันธ์ ๕ ทำงาน เวลามันสั้นสะเทือน เวลามันมีอะไรสั้นสะเทือนในหัวใจของท่าน ขันธ์ ๕ มันทำงาน ขันธ์ ๕ ทำงาน ภราหเว ปญฺจกฺขณฺธา พระอรหันต์นะ ขันธ์เป็นภาระ เป็นเครื่องรักษาดูแลมัน

แต่ถ้าเป็นเรานะ ขันธ์มาร เป็นปุณฺชนนีขันธ์มาร ขันธ์เป็นมารหมด ความเป็นมารคือความโศก ความทุกข์ ความระทม นั่นนะกิเลส เวลาถ้ามีกิเลสอยู่ ขันธ์มันทับตายเลย

แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์นะ ท่านก็มี ภราหเว ปญฺจกฺขณฺธา ขันธ์นี้เป็นภาระหน้าที่ที่จะดูแล ถ้าใครดูแล มันก็สุขสบาย สุขสบายคือว่ามันไม่บีบคั้นใจ แต่ถ้าไม่ดูแล เจ็บไข้ได้ป่วย มันก็บีบคั้นใจ ขันธ์มันก็บีบคั้น คือว่ามันเป็นธาตุขันธ์ที่มันมีอยู่ มันเป็นส่วนที่เหลืออยู่ของพระอรหันต์นะ

แต่พระอรหันต์จะง่วงนอนหรือไม่ง่วงนอน เราต้องไปถามพระอรหันต์ก่อน เราก็ไม่รู้ เรา
ก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะง่วงหรือไม่ง่วง เพราะไม่รู้ แต่ก็ต้องไปถามพระอรหันต์ก่อน แล้วจะ
กลับมาตอบมึง

แต่ถ้าบอกว่า “หรือว่าท่านตัดความง่วงแล้วได้เด็ดขาด”

ท่านตัดกิเลสได้เด็ดขาด นี่ไง มันมีที่เราเล่าให้ฟัง เราไปเจอ เขาพาพระมาหาเราไง เขา
บอกว่าเป็นพระอนาคามี โอ้โฮ! ลูกศิษย์เขาชื่นชมกันมากนะ พวกนั้นมาเต็มเลย ว่านี่เป็นพระ
อนาคามี

เราก็ถามว่า “ทำไมถึงเป็นพระอนาคามีล่ะ”

“เพราะละความกลัวได้”

เราบอกว่า พระอรหันต์ไม่ใช่ละความกลัว เขาละกามราคะ ปฏิฆะ พระโสดาบันละ
สังกัทยทิฏฐิ วิจิกิจฉา สิ้นพตปรามาส พระสกิทาคามีกามราคะ ปฏิฆะอ่อนลง พระอนาคามี
ละปฏิฆะ กามราคะขาด สังโยชน์เบื้องต่ำขาด เขาละกิเลสเขาละอย่างนี้

เขาบอกว่า “อย่างนั้นเป็นสกิทาคามี”

“สกิทาคามีเขาต้องละอย่างนี้”

“อย่างนั้นเป็นโสดาบัน”

“โสดาบันต้องละอย่างนี้”

“ไม่มีอะไรเลย”

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพระอรหันต์ละง่วงนอน ยาบ้าขายดีเลยนะ เรากินตลอดเลย หูตาสว่าง
โพล่ง พระอรหันต์เต็มไปหมดเลย พระอรหันต์ละความง่วง

นี่ไง เราไปตั้งกติกาศึกษาขึ้นมาด้วยความสัพเพหระ แล้วถ้าใครทำได้ก็เป็นพระอรหันต์หรือ...
ไม่ใช่

พระอรหันต์เขาฆ่ากิเลส เขาละสังโยชน์ ๑๐ ถ้าละสังโยชน์ ๑๐ นู่น ใ้่งวงเหงาหาวนอน มันตั้งแต่พระโสดาบัน เห็นใหม่ พระโสดาบัน สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส วิจิกิจฉา นีวรณธรรม ๕ นั้นน่ะวงเหงาหาวนอน

เวลาพวกเราปฏิบัติ ใ้้ความง่วงเป็นอุปสรรคมหาศาลเลย ใ้้ความง่วงนี้ เวลานั่งแล้ว สัปหงกโง่งง พระโมคคัลลานะยังเจอเลย พระโมคคัลลานะก็นั่งสัปหงกโง่งง พระพุทธเจ้า ไปบอกเลย เอน้ำลูบหน้า

เวลาเราปฏิบัติ เพราะอะไร เพราะเรามีกิเลสอยู่แล้วไง โดยพื้นฐานพวกเรามีกิเลส ใ้้ ความง่วงเหงาหาวนอนมันก็เป็นความกดถ่วง

แต่ถ้าคนที่ไม่มีกิเลส ง่วงเหงาหาวนอน ดี กูจะได้นอน กูอยากนอน มันนอนไม่หลับ ง่วง ได้นอนเลย ถ้ามันไม่มีกิเลสแล้ว ง่วงนอนมันไม่เป็นปัญหาไ้ ความง่วงหรือไม่ง่วงมันไม่ใช่กิเลส มันไม่บีบคั้นหัวใจเรา มันไม่ทำให้เ็งเป็นทุกข์ไ้

แต่ที่เรากำลังปฏิบัติอยู่ เราอยากจะได้เบียดี้ เราทำงานอยู่ แล้วความง่วงมันมากถ่วง เรา ใ้้มีปัญหาคือ ใ้่งวงหรือไม่ง่วง โดยส่วนตัวของมัน ใ้้กิเลสของเรา ใ้้กิเลสของเรานี้ตัวร้าย

นี่ไง เวลาบอกว่า เขาละความกลัวได้ เขาเป็นพระอนาคามี

อย่างนั้นคนไม่กลัวผีมันก็เป็นพระอนาคามีสิ

เวลาคนกลัวที่สูงนะ เขารู้นที่สูงนะ เขียวแตกเลยละ คนรูงที่สูง ถ้าเราไม่กลัว แสดงว่า เราเป็นพระอนาคามีสิ

๒ คน คนหนึ่งกลัวที่สูง มันขึ้นไปเขียวแตกเลย อีกคนไม่กลัวเลย ใ้้คนไม่กลัวเป็นพระอนาคามีหรือ...ไม่เกี่ยวกันเลย นี่ก็เหมือนกัน ใ้้ละความง่วงก็เหมือนกัน ไม่เกี่ยวกันเลย ไม่เกี่ยวเลย เป็นไม่เป็น เขาละที่กิเลสค้นหาความทะยานอยาก สังโยชน์ ๑๐ นู่น

ใ้้มันเป็นเรื่องปกติสามัญสำนึกของสิ่งมีชีวิต ใ้้พวกเขาความง่วงเหงาหาวนอนนี้ แล้วถ้า อย่างที่ว่า ถ้าเวลาคนมีกิเลสหนา ความง่วงเหงาหาวนอนกระที่บข้า ใ้้โฮ! ทุกข์ยากมาก

แต่เวลาเราชำระล้างกิเลสไปแล้วเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไปแล้วจบ จบหมด ละที่กิเลส แล้วอย่างที่ว่า พระอรหันต์มีราตรีเดียวคืออยู่กับปัจจุบันตลอด คำว่า “มีราตรีเดียว” คือไม่มีอดีตอนาคต อยู่กับปัจจุบัน

ไอ้โลกเขาตีความกันนะ “ไอ้โฮ! พระอรหันต์มีราตรีเดียว ไม่เคยง่วงนอนเลย” เอาไม้ค้ำลูกตาไว้ อยากเป็นพระอรหันต์ไง จะทำพระพุทธรูปปางใหม่ ปางเอาไม้ค้ำลูกตาไว้ จะปั้นพระพุทธรูปใหม่เลย ปางไม้ค้ำลูกตา

นี่มันเป็นความคิดไง เป็นความคิดความรู้สึกของคน เวลาคิดมากก็ปัญหา มาก ก็ถาม มากนี่แหละ ถ้าปัญหาถามมาก มันก็อยู่ที่คนคิดดี คนคิดเจตนาดี หรือคนมันเจ้าเล่ห์ เจ้าเล่ห์ มันก็ให้กิเลสมันหลอกทั้งนั้นนะ ถ้ามันไม่เจ้าเล่ห์มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง จบ

ถาม : ข้อ ๒๒๘๑. เรื่อง “กราบนมัสการหลวงพ่อเมตตาจากพระอาจารย์ครับ”

ถาม : ข้อ ๒๒๘๒. เรื่อง “กราบนมัสการขอความเมตตาจากหลวงพ่อครับ”

ตอบ : เขาบอกว่า เขานอนหลับแล้ว เขากลับหลับไปแล้วไม่ตื่น เขากลับหลับไปแล้วจะตายไปเลย นี่พูดถึงมันกลัวว่าจะหลับแล้วมันจะตายไปเลย เพราะเวลาเขานั่งไปแล้วมันมีรอยแปดพันเก้า ไม่อ่าน ไม่อ่านเพราะอะไร ไม่อ่าน เดี่ยวเราจะสรุปไป

ไม่อ่านใช้ไหม เขาก็บอกว่า เขาอนอนไปแล้วมันจะไปรู้ไปเห็นอะไรร้อยแปดเลย พออนอนไปแล้วมันเหมือนกับคนที่มันไม่รับรู้เรื่องราวเลย บางทีก็เห็นกาย บางทีก็ไม่เห็นกาย อะไรร้อยแปดเลย แล้วสรุป “ผมเฝ้าสังเกตอาการมาได้สักระยะพอสมควรแล้วครับ จึงขอกราบเรียนถามท่านอาจารย์ดังนี้ว่า มันคืออะไร แล้วผมจะต้องทำอย่างไรต่อไปครับ” นี่พูดถึงว่าคำถามของเขา

แล้วเราก็จะย้อนกลับมาต้นเรื่อง ต้นเรื่อง กรมสุขภาพจิต ในสังคมไทย ๓๐ เปอร์เซนต์ เป็นโรคซึมเศร้า ๘ เปอร์เซนต์เป็นที่ไม่แสดงอาการ แล้วจิตเภท จิตเภทในสังคมไทยมีมากมาย ฉะนั้น เวลาเขามีมากมาย จิตที่มันผิดปกติมันมีอาการของมัน แล้วแต่ว่าอาการมันหนัก หรืออาการระดับปานกลาง หรืออาการเล็กน้อย ถ้าอาการที่มันหนักมันก็แสดงอาการของมันร้อยแปด

ที่นี้คนเวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา ในสังคม พอสังคมมันทุกข์มันยากขึ้นมา ใน พระพุทธศาสนาเรา ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในศาสนาเป็นที่พึ่งที่อาศัย เขาว่าพึ่ง ศาสนา เวลาพึ่งศาสนา เข้ามาจะมาประพฤติปฏิบัติ เวลาจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ปฏิบัติ เพื่อให้จิตมันกลับมาเป็นปกติ

จิตเป็นปกติ จิตเป็นปกติก่อน จิตเป็นปกติ จิตเป็นสมาธิ จิตยกขึ้นวิปัสสนา มัน เป็นสติ มหาสติ สติอัตรโนมิติ สติที่คนสมบูรณ์อย่างนั้นมันจะไม่มีอาการร้อยแปดพันเก้าแบบผู้ ที่ถามมา ๒ คำถามนี้

แล้ว ๒ คำถามนี้ เวลาแสดงอาการมา เวลาของเรา ในวัดเรามีผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติ หลายคนมาก มันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์นะ เวลาคนเกิดมามันติดปกติมาตั้งแต่เด็ก ๆ มีหลายคน ที่มาที่นี้ แล้วญาติเขามาบอกว่าเขาติดปกติมาตั้งแต่ ๗ ขวบ ๕ ขวบ ๑๐ ขวบ แล้วพ่อแม่ก็ พาไปโรงพยาบาล พ่อแม่พาไปโรงพยาบาล โรงพยาบาลเขาก็คุ้มครองอยู่ด้วยการให้ยา การให้ ยา เขาให้ยาอยู่ เขาก็เหมือนเป็นคนปกติ

พอเป็นปกติแล้ว เขามีการศึกษานะ ศึกษาจบแล้วมีหน้าที่การงานทำของเขา เขาก็ต้องมี ยาคุมของเขา มาตลอด ยาคุมของเขาตลอดเพราะอะไร เพราะเขารู้ตัวของเขาเองว่าเขาเป็น อะไรอยู่ใช่ไหม ในเรื่องเคมีในร่างกายของคนที่ไม่ปกติ มันจะมีเคมีต่างๆ ที่มันแสดงของมัน เขาก็ต้องมียาควบคุมของเขา ที่นี้ยาควบคุมของเขา เขาก็กินยาของเขา กินยาของเขา เขาก็มี ความสุขในชีวิตของเขาในระดับหนึ่ง

แต่พอการประพฤติปฏิบัติที่มันเข้มแข็งขึ้นมา มันเข้มแข็งขึ้นมา การปฏิบัติ เห็นใหม่ ศาสนาเป็นที่พึ่งของสัตว์โลก เวลาคนที่มาประพฤติปฏิบัติ ถ้าจิตเขาติดปกติขึ้นมา เวลาเขา ปฏิบัติ ทุกคนอยากจะวางยาได้ อยากจะวางยาคือปลอดพ้นจากการใช้ยาควบคุม

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะเวลาท่านพูดถึงคนที่นอนไม่หลับ คนที่กินยาอยู่นี้ ท่านบอกให้กินยาไปเรื่อยๆ เสร็จแล้วให้ฝึกหัดพุทโธๆ แล้วลดยาลงๆ ลดยาลงจนกว่ามันจะเป็น ปกติ

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ กรณีนี้เกิดมามากมาย มากมายก็ส่วนที่มากมาย แล้วเวลาถ้ามันลดๆ ไป ลดๆจนควบคุมตัวเองได้ แล้วเวลาคนปฏิบัติถ้าควบคุมตัวเองไม่ได้ก็กลับมาเพิ่มมากขึ้นมา เพื่อให้มันเป็นปกติขึ้นมา

ถ้ามันเป็นปกติขึ้นมา คำว่า “เป็นปกติ” แล้วเป็นปกติ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่ ปฏิบัติใหม่ เราพยายามทำความเข้าใจของเราเข้ามา ทำความสงบของเราเข้ามา ถ้าใจมันสงบได้ โดยที่จิตมันไม่ติดปกติ เรายังรักษาใจเราได้แสนยากเลย แล้วคนที่ติดปกติมา เหมือนคนที่ติดลบมา คนที่ติดลบมาจะทำให้มันกลับมาเป็นปกติ แล้วกลับมาเป็นปกติแล้วต้องทำให้เกิดความสงบขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง นี่มันเป็นชั้นๆ ขึ้นไป

ฉะนั้น ถ้ามันติดปกติมาจากนั้น เวลาเข้ามาในศาสนา มันมีพระหากิน ศาสนาเป็นศาสนาหากิน เวลาขึ้นเลยนะ “อ้อ! นี่โดนของ โอ้ย! นี่ติดปกติ ต้องแก้กรรม” มันเป็นของมันอยู่แล้ว โดยคุณไสย คนที่เขาทำคุณไสยกัน คุณไสยนั้นมันก็เป็นธุรกิจอีกอย่างหนึ่ง ธุรกิจในโลก

เขามีธุรกิจด้วย เขามีคุณไสย มีเพื่อประโยชน์ของเขา เพื่อการครอบงำ เพื่อการตกลงในการเจรจาของเขา มีคุณไสยร้อยแปดในโลก เพราะอะไร เพราะลัทธิความเชื่อมันร้อยแปด ฉะนั้น พอร้อยแปดขึ้นมา พอมันติดปกติ พระที่ไม่มีเจตนาที่ชั่วร้าย ถ้าจะหาผลประโยชน์ “คนนี่โดนของ ต้องแก้” แล้วพอแก้ขึ้นไป นี่เหยื่อทั้งนั้น

ถ้ามันไม่เป็นเหยื่อ คุณสิ เวลาหลวงตา ครูบาอาจารย์ของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้ามีศีล ๕ ศีลโดยสมบูรณ์ ของนั้นเข้ามาไม่ได้ เวลาจะแก้ หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โธ ให้พุทโธๆ พุทโธจนกว่าสิ่งที่ว่าติดปกติมันเบาบางลง แต่มันยาก มันยาก เพราะเราจิตที่เป็นปกติ เราจะทำสมาธิเรายังทำได้แสนยาก

จิตที่บกพร่อง จิตที่ต้องใช้ยาคุมอยู่ มันติดปกติอยู่แล้ว พอความติดปกติมันคืออะไร คือมันควบคุมตัวมันเองไม่ได้ ถ้ามันควบคุมตัวเองไม่ได้

แล้วเวลาในพระพุทธศาสนา สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ถ้าสมถกรรมฐาน นี่สมถะ แล้วก็มีคนพยายามทิ่มตำใจ “โอ้ย! สมถะมันจะเกิดนิมิต มันไม่เป็นปัญญา มันไม่พระพุทธศาสนา แล้วพวกเราพระพุทธศาสนา วิปัสสนาๆ วิปัสสนาไปเลย”

วิปัสสนาคือการใช้ความคิด จิตที่มันติดปกติ ความติดปกติขึ้นมาคือมันพุ่งซ่าน พอมันจะวิปัสสนาไป มันก็ละนะสิ เพราะมันติดปกติอยู่แล้ว พอใช้ปัญญาฯ ปัญญาอะไร ปัญญาอย่างไร

ผู้ที่มาประพฤติปฏิบัตินะ ในนี้ไม่มี แต่ว่าหลายคนมากที่เขากินยาอยู่ เวลากินยาอยู่ เริ่มต้นหลายคนนะ เวลามาถามเราก็ถามเรื่องภาวานานี้แหละ เราก็ตอบเรื่องภาวานา แต่เวลาเขาใช้ปัญญาอย่างนั้นๆ เราก็ฟัง สุดท้ายเราบอกต้องแก้อย่างนั้นๆ เขาก็แก้สองสามหน สุดท้ายแล้วเขาก็มาหาเรานะ เพราะอะไร เพราะมันจะเป็นผลลบกับเขาใจ “หลวงพ่อดี หนูกินยาอยู่คะ” ถ้าหนูกินยาอยู่ แสดงว่าหนูนี้เป็นสุภาพบุรุษ เป็นสุภาพสตรีที่ดี ถ้าหนูกินยาอยู่คะ ใจวิปัสสนาให้หยุดชะ แล้วกลับมาหายใจเข้านี้ทุกพทุ หายใจออกนี้ก็อย่างเดียวกัน ต้องกลับมาเป็นปกติก่อน การกลับมาเป็นปกติ

นี่ไง เมื่อก่อนตอนเศรษฐกิจเราไม่ดี ในหลวงบอกว่าตอนนี้เศรษฐกิจเมืองไทยกำลังเจริญ เขาก็ถามใหญ่เลย มันเจริญตรงไหน เจริญตรงหมอดูใจ กับพวกแก้กรรมใจ เจริญมาก

นี่ในหลวงท่านพูดนะ เมืองไทย พระเป็นจิตแพทย์ ในยุโรป คนที่ติดปกติต้องไปหาจิตแพทย์ ไปหาจิตแพทย์ต้องมีค่าใช้จ่ายมาก ในพระพุทธศาสนาเป็นจิตแพทย์ที่ดี แล้วไม่เสียค่าใช้จ่าย แล้วถ้าคนไปที่ถูกต้อง

แต่จิตแพทย์เขาต้องเรียนจบเขาถึงได้เป็นจิตแพทย์ นี่ก็เหมือนกัน ใจของเรา พระที่ประพฤติปฏิบัติ ถ้ามันรู้มันเข้าใจเรื่องจิต มันจะแก้เรื่องจิตได้ แต่จิตแพทย์ที่ไม่ได้เรียนมาเลย มันก็เป็นคุณไสย เป็นไสยศาสตร์ เป็นสิ่งที่ไปพัวพันกันอยู่อย่างนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่เขาถามว่า ของผมเป็นอะไรครับ

นี่ก็เหมือนกัน จิตเขาเป็นอย่างนั้นๆ พอเป็นอย่างนั้นบ้าง มันจะมาเข้ากับสติปัฏฐาน ๔ ของพระพุทธศาสนาใจ สติปัฏฐาน ๔ ของพระพุทธศาสนานะ ทำจิตให้สงบก่อน พอจิตสงบแล้วพิจารณากาย แล้วที่มันเห็นมันก็เห็นกายใจ ที่เขียนมาก็เห็นกายใจ เห็นกายเป็นอย่างนั้น กายนอนอยู่ กายหลุดออกไป จิตอยู่ที่นี่ เห็นร่างกายนอนอยู่ข้างนอก ร่างกายนอนอยู่ข้างใน แหม! จิตคิดอย่างไร กายเป็นไปหมดเลย ผมเป็นอะไรครับ นี่เขาถาม ผมเป็นอะไรครับ

เราพูดด้วยความสัตย์ ไม่ได้พูดเพื่อความผิดพลาดหรือความไม่เป็นความดีกับใครทั้งสิ้น โดยสุภาพบุรุษหรือสุภาพสตรี ใครมีปัญหาลังใดก็แล้วแต่ ตอนนี่ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคมันเปิดโอกาสให้พวกเราได้เข้าไปรักษาแพทย์

จิตของคน อย่างเช่นที่ว่า ที่มาวัดนี่นะ เขามาสารภาพกันเองว่าพ่อแม่เขามาลูกมา บอกว่าลูกเขาเป็นมาตั้งแต่ ๗ ขวบ ๘ ขวบ อย่างนี้มันชัดเจน พ่อแม่เขาดูแลรักษามา แล้วในปัจจุบันนี้เขาก็ยังกินยาของเขากันอยู่ แล้วเขาก็มาที่วัดด้วย แล้วพอมานี้ที่วัดแล้ว เขากลับไปเขาบอกว่า โอ้โฮ! เขาดีขึ้น ลูกเขาดีขึ้น การไปหาหมอก็ระยะห่างมากขึ้น ทุกอย่างดีขึ้น เพราะว่าเขาดูแลกันมา พ่อแม่เขาดูแลลูกเขามาตั้งแต่เล็กแต่น้อย

ไอ้ของพวกเราถ้ามันผิดปกติ เราไปหาจิตแพทย์มันจะผิดตรงไหน มันเป็นประโยชน์กับเรานะ เราไปหาหมอ หมอเขาจะช่วยเอายาควบคุมเคมีในร่างกายของเรา แล้วอาการที่เห็นๆ เพราะอะไร ที่เห็นเพราะเดี๋ยวนี้เขามาหัดภาวนา พอหัดภาวนาแล้วจะเห็นอย่างนั้นๆ

เราไม่เชื่อเลย เราไม่เชื่อเพราะอะไร เราไม่เชื่อเพราะว่าสิ่งที่นักปฏิบัติของเราจะทำ ความสงบของจิตได้ ทำให้จิตเป็นปกติก่อน จิตปกติแล้วทำให้เป็นสมาธิได้ พอเป็นสมาธิได้ รำพึงไปเห็นกาย ถ้ามันเห็นกาย ถ้ามันเห็นโดยศีล สมาธินะ เห็นโดยศีล สมาธิ

ส่วนใหญ่คนที่ยังไม่มีพื้นฐาน เวลาเห็น เห็นด้วยอุปาทาน เห็นด้วยความนึกคิด การเห็นด้วยความนึกคิดมันเห็นด้วยสามัญสำนึกของมนุษย์ แต่ถ้าจิตเป็นปกติมันก็ไม่เสียหาย เราก็ต้องฝึกหัดของเราไปซะใหม่

ฉะนั้น คนเรามันนึกกายได้ใหม่ ใครบ้างนึกรูปกายไม่เป็น มนุษย์นึกถึงร่างกายเราไม่ได้ มีไหม ไม่มี ถ้ามันไม่มีขึ้นมา เพราะจิตมันยังไม่สงบ มันยังไม่เป็นความจริงใจ ถ้าจิตมันไม่เป็นความจริง เวลาเรานึกถึงร่างกายเรา เรานึกถึงร่างกายเรามันนึกได้ เป็นภาพนึก แล้วเวลาคนที่ฝึกหัด ถ้ามีวาสนานะ ทำความสงบของใจให้มันคง พอใจมันมั่นคงขึ้นมาได้นะ แล้วพอมันไปเห็นกาย โอ้โฮ! มันต่างจากที่เรานึกคนละเรื่องเลยนี่หว่า เฮ้ย! เมื่อก่อนมันนึก ก็นึกเอาอย่างนี้

นึกเอา พระพุทธศาสนา เวลากายพิจารณากายก็เห็นกายกันมาตลอด พอมันไปเห็นกายของจริง อู้ฮู! มันสะเทือนกิเลส มันสะเทือนถึงกิเลส ถึงจิตใต้สำนึก การเห็นกายจริงๆ โอ้โฮ! ร้องโอ้โฮ! เลย

แล้วเราฟังมานะ ในความมूर्ขูสึกเรา เราไม่อยากจะพูด เพราะพูดไปแล้ว เพราะตอนนี้ใครๆ ก็เหม็นหน้าพระเจ๊กี่หน้าดูเลย คนอื่นผิดหมด คนอื่นผิดหมด ใ้ที่มันรู้มันเห็น เราคิดของเราเอง ว่าเขารู้เขาเห็นด้วยจิตสำนึกของเขา เขาไม่ได้รู้เห็นด้วยอริยสัจ

ถ้าเขารู้เขาเห็นโดยอริยสัจนะ เขาจะเป็นคนดีกว่านี้เยอะ คนที่รู้เห็นโดยอริยสัจ หนึ่งในสี่สัจย์ มีศีลธรรม มันคงในพระพุทธศาสนา ถ้ารู้เห็นเพราะอะไร เพราะแค่จิตสงบยังระลึกถึงพระพุทธเจ้าเลย แล้วถ้าเห็นกายขึ้นมา เห็นกายมันได้เดิน ได้ใช้มรรคผลของพระพุทธเจ้า

สิ่งที่พระพุทธเจ้าปรารถนารื้อสัตว์ชนสัตว์ ที่วางธรรมวินัยนี้ไว้ แล้วเราได้ เหมือนกับเราเดินทางไปในที่ใดก็แล้วแต่ หลงป่า แล้วเรามีหนทางออกจากป่า แล้วทางเดินนั้นนะใครเป็นคนทำให้

เราหลงป่านะ หลงป่านี่ตายนะ ไม่มีอาหาร สัตว์ร้ายมันจะเอาเป็นอาหารของมัน แล้วเราไปเจอหนทางที่มันออกจากป่าได้ แล้วสะดวก มีทางออกได้ เหมือนกัน ถ้าเราเห็นกายโดยข้อเท็จจริงมันจะเห็นทางออกจากกิเลส มันจะไม่ซาบซึ่งบุญคุณของพระพุทธเจ้าได้อย่างไร ถ้ามันรู้มันเห็นจริงอย่างนั้น แต่ไม่ใช่ เราคิดของเราเอง

วันนี้สารภาพต่อหน้าไมค์เลย ใ้ที่เห็นกายๆ มาหาเรา ๙๐ เปอร์เซนต์ เราไม่เชื่อ เราอยู่รู้ว่าเขาเห็นโดยอุปาทาน ไม่ได้เห็นจริงโดยมรรค แต่เราก็ฟังไปอย่างนั้นนะ เพราะอะไร เพราะเราเป็นพระ เราเป็นอาจารย์ เราก็ฟังนะ ฟัง ใครมาถาม ฟัง แต่โดยข้อเท็จจริง ไม่ใช่ ไม่เชื่อ มันไม่เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริง เวลาปฏิบัติ ปัจจัยตั้ง สันติภูมิจิโก มันถึงเป็นความจริงของมันขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงอันนั้น นี่พูดถึงถ้าเป็นความจริงนะ

นี่เขาถามว่า อากาที่เขารับได้สักระยะพอสมควรแล้ว นี่มันคืออะไร

ถ้ามันเป็นอะไรก็แล้วแต่ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา หนึ่งในมันคง คนทำความสงบของจิตได้ ทำไมมันไม่มันคง ดูสิ เวลาคนพิจารณา เวลาพิจารณาภายในร่างกายได้ ไม่ถือมงคตต้นข้าว ไม่ถือนอกพระพุทธศาสนา มันคงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ โถ้ย! มันชัดเจนของมันตลอด

นี่ภาษาเรานะ ไปไหนมา สามวาสองศอก ใครจะชวนไปไหนก็ไป ใครมาลากไปไหนก็ไปหา! เอ็งเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าหรือ เอ็งภาวนาได้สมาธิจริงกันหรือ

ถ้าได้สมาธิ ได้หลักได้เกณฑ์นะ ใครจะดึงไปไหนก็ไม่ไป แล้วไม่ต้องไปหาพระก็ได้ เจอโคนไม้ที่ไหนก็นั่งตรงนั้นก็ได้อ เพราะมันจะรักษาใจของมัน มันได้หลักในหัวใจแล้ว มันจะไปกลัวอะไร จะไปตีมันกับอะไร จะไปหวาดหวั่นกับอะไร ไม่มีทาง คนนะ เข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ไม่มีทางที่จะออกนอกกลุ่มนอกรทาง เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้

แต่เนี่ย ใ้อโฮ! ลูกศิษย์พระพุทธเจ้าทั้งนั้นเลยนะ มีมรรคมีผลทั้งนั้นเลยนะ อย่างกับหมาบ้าไปคูในกรุงเทพฯ ลี พระกรรมฐานจะชนกันตายอยู่นั้น มึงมาทำไม หลวงตาบอกว่า เทศบาลหนึ่ง เทศบาลสอง ไม่มีมรรคผล มีแต่กระดูกหมู กระดูกวัว กระดูกควาย มีแต่ลาภสักการะ ไม่มีอยู่จริง นี่เวลาหลวงตาท่านพูดนะ

ทีนี้จะบอกว่า สิ่งที่เขาเป็นอยู่นี้เป็นอะไร

ที่พูดนี้เราพูดโดยสังจะนะ ถ้าอย่างที่ว่า มีพ่อแม่หลายคนเขาเอาลูกเขามาฝาก แล้วพ่อแม่เขามารับมาส่ง ลูกเขาหัวแก้วหัวแหวน เขาไม่ให้ใครแตะหรือหอก เวลามา พ่อแม่มาส่ง แล้วพ่อแม่มารับ นี่ไง เขาดูแลลูกของเขา เขากินยาของเขาอยู่ เขาลดยาของเขา แล้วเขาดีขึ้น

พระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งจริงๆ นะ แต่ถ้ามันมีโรค มันผิดปกติมาแล้ว แล้วมาเบียดบังอยู่ในพระพุทธศาสนา แล้วก็บอกว่า “โอ้ย! พิจารณาอย่างนั้น เป็นอริยบุคคลขึ้นมา เป็นอริยเจ้าเลย”...อริยเจ้าต้องกินยาคุมอยู่นะ ขาดยาหรือ หลุดเลยนะ

นี่ในศาสนาต้องตรงนี้ เราสนใจ หลวงตาท่านบอกว่าท่านไปไหนไปเอาหัวใจคนๆ พระพุทธศาสนาก็สั่งสอนคนๆ

แล้วนี่ก็พูดเรื่องคน ๓๐ เปอร์เซ็นต์ นี่ตัวเลขของกรมสุขภาพจิตนะ กระทรวงสาธารณสุข ไม่ได้พูดเอง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ของประชากรไทยเป็นโรคซึมเศร้า โรคซึมเศร้าคือโรคอะไร ๘ เปอร์เซ็นต์ยังไม่แสดงอาการเพราะอายุน้อย เป็นตัวเลขของกรมสุขภาพจิต

แล้วถ้าคนที่มันเป็นพื้นฐานแล้ว มาอยู่ในพระพุทธศาสนา แล้วเขาบอกว่า นี่ไง ภาวนา สูดยอด เห็นกาย นี่ก็เห็นกาย นอนอยู่เห็นกายเคลื่อนออก เดี่ยวกายเข้ามา กายออกไป แล้วนี่ มันคืออะไร

ถ้ามันเป็นอะไร ที่เราพูดถึงแต่ต้นแล้ว ๙๐ เปอร์เซ็นต์ เราไม่เชื่อว่าผู้นี้เห็นกายจริง ถ้าเขาเห็นกายโดยการปฏิบัติก็เห็นกายโดยอุปาทาน ไม่ใช่ความจริงทั้งสิ้น

ถ้าเป็นความจริงนะ มันก็จึ่มๆ แล้วก็เสื่อมหมด เพราะมันเข้าไม่ได้ ถ้ามันเข้าได้ มันจะมีการพัฒนาการของมัน จิตถ้ามีวิวัฒนาการ พัฒนาการ อย่างเช่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาจิตของท่าน ท่านเห็นของท่านแล้ว ท่านจะเข้าไปปลุกเข้าไปเรื่อยๆ แล้วท่านจะอยู่ด้วยความสงบ วิเวกของท่าน ท่านอยู่ด้วยความสุขของท่าน ท่านจะมีคุณธรรมในใจของท่าน ท่านจะมีความสุข จากความชุ่มชื้น ความชื่นใจจากคุณธรรมในใจ ใจมันพัฒนา อยู่ที่ไหนมันจะมีความสุขของท่าน ท่านถึงมีหลักมีเกณฑ์ของท่าน เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ มาฟังเทศน์อย่างนั้น

ไม่มีหรอก ใจเทศบาลหนึ่ง เทศบาลสอง ใจกระดูกหมู กระดูกวัว ไม่มีหรอก ใจนั้น กรรมฐานอะไรก็ไม่รู้ ไม่มี นี่พูดถึงพระกรรมฐานนะ ไม่ได้พูดถึงผู้ประพฤติปฏิบัติ ยังไม่ได้พูดถึง สังคมไทย นี่สังคมของนักรบ เพราะพูดอย่างนี้แหละ คนเขาเกลียดชังหน้ามาก ทุกคนเกลียดมาก

แต่นิสัยเรามันจริงกับเท็จ ถูกกับผิด จริงคือจริง เท็จคือเท็จ ถ้าจริงนะ หนึ่ง มีหลักเกณฑ์ แล้วพยายาม จิตใจที่สูงกว่าพยายามจะดึงจิตใจที่ต่ำกว่าขึ้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่าน พยายามดึงลูกศิษย์ท่านขึ้น หลวงตาต่อนท่านยังหนุ่มๆ ท่านตรวจเช็คตลอด ท่านพยายามจะดึงจิตของลูกศิษย์ขึ้น

จิตที่สูงกว่าพยายามดึงจิตที่ต่ำกว่าให้สูงขึ้น การสูงขึ้นคือสูงขึ้นด้วยการชี้ทาง การ คอยเคาะสนิม การคอยกระหนาบ คือการลงปฏิภาณ การดึงให้สูงขึ้นคือลงปฏิภาณ ช้างที่ลงปฏิภาณ สัตว์ ที่โดนปฏิภาณ มันเจ็บ มันกลัว มันพยายามดิ้นรน เพราะอะไร เพราะมันมีกิเลส จิตใจที่สูงกว่าเขา ดึงจิตใจที่ต่ำกว่าอย่างนั้น

ฉะนั้น ความรำลือถึงความดีของหลวงปู่มั่น แต่ท่านดูด้วยคุณธรรม ท่านดูกิเลสของคน ดูการแก่ การไม่เอาไหนของสัตว์ แต่ท่านพยายามแนะแนวสั่งสอนให้เราเจริญขึ้น

นี่พูดถึงเขาถามว่า สิ่งที่เขาเป็น เป็นอย่างไร

วันนี้ เพราะสิ่งนี้มันฝังใจเรามาก ฝังใจมาก แล้วหลายคนมากที่เข้ามาหาเรา “กินยา อยู่ค่ะ กินยาอยู่ค่ะ”

กินยาอยู่ไม่ผิดหรอก กินยาอยู่เป็นสุขภาพสตรีที่ดีด้วย เพราะเราพูดความจริง จิตเราเป็นแบบนี้ เราก็ต้องกินยาควบคุมของเรา เราเป็นคนจริง เป็นคนที่มีปัญหาแล้วพยายามจะแก้ไข จะรักษา มันผิดตรงไหน

ไอ้ที่ปิดไว้สิ ยิ่งปิดไว้ละ “โอ้ย! นี่กำลังจะเป็นอริยบุคคลแล้วละ กำลังตาลอยๆ กำลังจะเป็นอริยบุคคล” อย่างนั้นนะผิด ผิดทั้งตัวเอง ผิดทั้งสังคมว่า นี่ไง ดุศาสนาพุทธสิ ศาสนาพุทธสอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ทำไมคนที่มาปฏิบัติแล้วทำไมตาลอยๆ ทั้งนั้นเลย ทำไมคนที่มาปฏิบัติแล้ว พวกจิตแพทย์จะพูดมาก เหมือนหมอนวดเลย หมอนวดเขาบอกว่าไปหาแพทย์ปัจจุบัน ห้ามนวด นวดแล้วเดี๋ยวกระดูกจะหัก

ไอ้เนี่ยเวลาไปหาหมอนะ ห้ามภาวนา ภาวนาแล้วจะบ้า เวลาไปโรงพยาบาลมันบอกไอ้พวกบ้าๆ ภาวนาบ้านะ แต่ไม่เห็นเลยว่าเวลาคนทุกข์จนเข็ญใจ เศรษฐกิจบีบคั้นจนบ้า คนบ้าที่ในโรงพยาบาล บ้าจากพฤติกรรม บ้าจากความดำรังซีพ เยอะแยะเลย ไอ้ภาวนาบ้านั้นมีที่เปอร์เซ็นต์วะ แต่บอกว่าภาวนาบ้า ภาวนาบ้า แล้วเขาก็ดูถูกเหยียดหยามไป นี่ไง สังคมคิดกันอย่างนั้น

แต่เราไม่เคยเสียใจ ไม่เคยอายนะ แต่เวลาความจริง ความจริงเป็นแบบนี้ไง เพียงแต่ว่าวันนี้คนถามมา ที่เป็นอยู่เป็นอะไรคะ ที่เขาเป็นอยู่คืออะไรครับ เห็นกายอย่างนั้น เห็นกายอย่างนี้

แล้วพอเห็นกายอย่างนั้น เห็นกายอย่างนี้บ๊ีบ คนเราละ ก็อยากจะหาย อยากจะดีขึ้น แล้วพอเข้ามาพระพุทธานุศาสน์ พระพุทธศาสนาก็สอนพิจารณากาย เขาก็พิจารณากายได้เลยนะ ได้ตามที่ว่าเขารู้เห็น แล้วเขาบอก โอ้โฮ! เป็นขั้นเป็นตอน เป็นอย่างนั้นเลย แล้วก็ตาลอยๆ

มันเป็นปัญหาสังคมไง ให้คนมองว่าการภาวนาแล้วจะเสียหาย การภาวนาแล้วจะเสียหาย เมื่อก่อนเราบวชใหม่ๆ เราพูดบ่อย เราไม่เชื่อนะว่าการภาวนาจะเสียหาย แต่เดี๋ยวนี้

เชื่อ เชื่อเพราะอะไร เชื่อเพราะตัวเลขของกรมสุขภาพจิต ยังไม่ได้ภาวนา เขาก็กินยาอยู่แล้ว ยังไม่ได้ภาวนา เขาก็ผิดปกติอยู่แล้ว แล้วมาภาวนามันจะไปไหนล่ะ

ที่นี้ถ้ามันจะภาวนา คนจะภาวนาก็หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ คือพยายามทำความเป็นปกติของใจไว้ แล้วยากก็ควบคุมขึ้นมาจนกว่ามันจะดีขึ้น ใ้ที่ว่าใช้ปัญญา ใช้ปัญญาไปเลย เข้าทางกิเลสหมด เข้าทางจิตแพทย์ เข้าทางซึ่มเศร่า เข้าทางหมดเลย เพราะทางมันเป็น อย่างนั้น แล้วไปชี้โพรงให้กระรอก

ไม่ต้องชี้โพรงมันก็ไปอยู่แล้ว แล้วเวลาครูบาอาจารย์ท่านรั้งมาๆ แล้วมึงก็จะมาชี้โพรง แล้วก็ลากันไป แล้วบอกว่า “ที่นี้พระพุทธานุชาณะ ลูกศิษย์หลงงมงายมันนะ นี่กรรมฐานแท้ๆ เลย ภาวนาแบบนี้ ใช้ปัญญาไป กรรมฐานแท้ๆ เลย” แล้วก็เตรียมรถฉุกเฉินไว้ได้ รถฉุกเฉินรอเลย

ที่พูดนี้ เราจะพูดถึงรากเหง้าปัญหาของสังคม สังคมเรามีปัญหาอยู่อย่างนี้ แล้วพระพุทธานุชาณะมาจากความสะอาดบริสุทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิมุตติสุข เป็นสิ่งที่ประเสริฐสุดเลิศ แล้วลงมาเพื่อจะมารื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อสังคมของเรา

แต่ในสังคมของเรา เราเกิดมาเราผิดปกติอยู่แล้ว แล้วเราจะเข้าไปสู่ความสะอาดบริสุทธิ์ อย่างนั้น แล้วเวลามันผิดปกติมันก็อ้างว่าความผิดปกตินี้เป็นความสะอาดบริสุทธิ์ เพราะมัน หลุด มันไป

แล้วศาสนาละ แล้วศาสนาไปไหน แล้วตัวศาสนามันจะมันคงอย่างไร

นี่ไง ใ้ที่เราพูดๆ อยู่นี่เพราะอะไร เพราะอย่างนี้เสียเราชาวกับดำ ถูกกับผิด ผิดคือผิด ถูกคือถูก แล้วเราจะทำให้มันดีขึ้น ทำให้มันถูกต้อง แล้วที่อย่างนี้ก็พยายามจะสงวนรักษา ตัวเองไม่ให้ใครเข้ามาแอบอ้าง ไม่ต้องมาสอนแทนกู ไม่ต้องมาสอน ไม่ต้องมาชี้หน้า ปัญหา รากเหง้าสังคมมันมีของมันอยู่แล้ว ปัญหาของคนภาวนาก็มีของมันอีกเรื่องหนึ่ง แล้วจะมีอะไร มาวุ่นวายกับมันอีก

นี่พูดถึงว่า เขาว่าที่เป็นมา เป็นมาอย่างไร จึงขอกราบเรียนถามท่านอาจารย์ดั่งนี้ว่ามัน คืออะไร แล้วผมควรทำตัวอย่างใดต่อไปครับ

ถ้าจะภาวนานะ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ กลับมาให้เป็นปกติซะ กลับมาให้ เป็นปกติ แต่นี่คนเรา นี่หนึ่ง คำว่า “ปกติ” มันเหมือนกับไม่มีอะไรเลยใจ แต่ความจริงนั้นนะสุด ยอดเลย ความเป็นปกติคือจิตมันสมบูรณ์ของมัน แต่นี่จิตมันไม่มี แห้งแล้ง เหมือนภาชนะที่ไม่มี อาหาร ว่างเปล่า แต่ภาชนะมีอาหารเต็ม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าความสุขสงบคือจิตมันสมบูรณ์ของมัน ในแก้วน้ำ น้ำเต็มแก้ว ไม่ใช่ แก้วเปล่าๆ ไม่มีน้ำ แล้วก็บ๊าบออกแตกกันไป อะไรก็ไม่รู้ ทำกลับมาให้เป็นความปกติ หายใจ เข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ ให้มันปกติ ให้มันสุดยอด นี่ก็สุดยอดแล้ว สุดยอด

สุดยอดที่ว่า นี่หนึ่ง พ้นจากความเจ็บไข้ได้ป่วย พ้นจากความทุกข์ พ้นจากการเสียทรัพย์ พ้นจากการวิตกกังวลในครอบครัว มึงกลับมาเป็นปกตินี้สุดยอด ไม่ต้องเป็นพระอรหันต์หรอก ไม่ต้อง ให้มึงกลับมาเป็นปกตินี้แหละ

ศาสนานี้เป็นที่พึ่งของสังคม แล้วถ้ามีสิ่งใดต่อไป เราจะภาวนาต่อไป หากครูบาอาจารย์ที่ ดี แล้วพัฒนาของเราขึ้นไป ถ้ามันเป็นไปได้นะ นี่พูดถึงว่าถ้าทำได้ ถ้าเป็นปกติได้ให้ทำแบบนี้

เขาบอกว่าเขาควรทำตัวอย่างใด

เราบอกว่า ไม่ต้องอาย เพราะว่าหมอเขาศึกษามาเพื่อรักษาคน เราก็เป็นคนคนหนึ่ง เรา ไปหาจิตแพทย์เลย คุยกับเขาเลย แล้วเขาจะวินิจฉัยเลย แล้วถ้ามันไม่เป็น มาหาหลวงพ่อก็ได้ เลย บอกว่า นี่เขาภาวนาเก่ง หลวงพ่อเข้าใจผิด

ทุกคนต้องการคนเก่ง ทุกคนต้องการคนดี สังคมไหนบ้างไม่ต้องการคนเก่ง สังคมไหน บ้างไม่ต้องการคนดี แต่ต้องให้มันดีจริง อย่าดีต่อแหล เอวัง